

בלבבך לעיניו

גליון י' | חודש אלול תשע"ט | פרק י' | יו"ל ע"י ארגון לימוד התניא

מהו חסיד?

דבר המערכת

וְעוֹד נִקְרָאִים בְּנֵי עֲלִיָּה, מִפְּנֵי שְׁגֵם עֲבוֹדָתָם בְּבַחֲנֵינָה וְעֵשָׂה טוֹב בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ הוּא לְצַדֵּק גְבוּהָ וּמַעֲלָה מַעֲלָה עַד רוֹם הַמַּעֲלֹת, וְלֹא כְּדִי לְדַבְּקָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִבְךָ לְרוּחַ צִמְאון נִפְשָׁם הַצִּמְאָה לָהּ... אֲלֹא כְּדִפְרִישׁוֹ בְּתַקְוִינִים: אִיזְהוּ חֲסִיד, הַמִּתְחַסֵּד עִם קוֹנּוֹ...

(תניא פ"א)

לעשות רצון ה'. בשעת הלימוד הוא אינו חושב לא על עצמו ואפילו לא על נפשו המשתוקק, אלא הוא חושב רק דבר אחד, "הרי אני עושה דבר שמביא נחת רוח להשם יתברך". הוא אינו חושב שהוא מביא נחת רוח לה', הוא עצמו אינו נוגע כלל, העיקר שיתמלא רצון השם! וכלשון רבינו בפרק י':

"וְעוֹד נִקְרָאִים בְּנֵי עֲלִיָּה, מִפְּנֵי שְׁגֵם עֲבוֹדָתָם בְּבַחֲנֵינָה וְעֵשָׂה טוֹב" בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ הוּא לְצַדֵּק גְבוּהָ וּמַעֲלָה מַעֲלָה עַד רוֹם הַמַּעֲלֹת, וְלֹא כְּדִי לְדַבְּקָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִבְךָ לְרוּחַ צִמְאון נִפְשָׁם הַצִּמְאָה לָהּ... אֲלֹא כְּדִפְרִישׁוֹ בְּתַקְוִינִים: "אִיזְהוּ חֲסִיד, הַמִּתְחַסֵּד עִם קוֹנּוֹ",

דהיינו שצדיק שהוא במדריגת חסיד אינו חושב כלל אודות עצמו אפילו לא בדקות דקות אלא רק ליתן נחת רוח להקב"ה, כל מה שהקב"ה רוצה זה מה שממלא כל ישותו. והוא מוותר על כל ישותו, גם ישותו הרוחנית שרצון העליון יתמלא.

ידוע הסיפור איך שבעל התניא זצ"ל, פעם בעצם יום הקדוש, הרגיש שאשה אחת, יולדת, שגרה לבדה בלי שום עזרה, נמצאת בסכנת חיים. הרב הדומה למלאך ה'; רבינו הזקן, יצא מבית הכנסת לכיוון ביתה של היולדת. הגיע לשמה ובישל קצת אוכל ומים חמים בעצם היום הקדוש בשביל האשה המסכנה הזאת להפיח בה רוח חיים וחזר לבית המדרש להמשיך עם עבודתו הקדושה.

הנה, אם אנו אנשים פשוטים כמלאכים ביום הקדוש של יום הכיפורים רבינו הזקן כשרף. ומיותר לתאר גודל הקדושה אשר היה שורה עליו בעצם היום הזה. מסתובב בעולמות העליונים דבק כולו בהוי' ית' "לפני ה' תטהרו", אבל אף על פי כן לא עיכב הדבר את הליכתו לבית אשה היולדת להציל אותה ממות. לא שלח שליח, רק עשה זאת בכבודו ובעצמו, למה? כי זה היה רצון ה' אז. וכיון שכל עבודת ה' אצלו היתה צרופה וטהור בלתי להשם לבדו יכול היה לעשות דבר כזה שבעינינו נראה כירידה ממדריגתו הנעלית של עבודת התפילה ביום הכיפורים. כי המשך בעמוד האחרון >>>

בואו ונטייל יחד בעולמו של בן ישיבה, ניקח בחור בן ישיבה, או אברך כולל ונשאל אותו: "למה אתה לומד תורה כל יום?" בפשטות הוא יענה "מה השאלה? זה רצונו של הקב"ה!".

אבל, אם נבדוק ונחפור קצת נגיע למסקנא שבד בבד עם עשיית רצון ה', יש לו גם דחיפה אחרת כלשהי. אצל האחד זה כי רצונו לקנות לעצמו שם טוב כלמדן וכמתמיד, או כי רוצה להיות בקי בש"ס או עכ"פ במסכת אחת, אצל השני כי אוהב דברים שכליים עמוקים, מתענג מקשיא טובה ומדיוק בדברי הרמב"ם, ואצל השלישי זה יותר בגדר מצוות אנשים מלומדה בבחינת "זה הוא מה שעושים עכשיו, אני לא יודע באמת למה...". וכן הלאה; אנשים שונים עם סיבות שונים.

וכשנלך לאנשים שהם עובדי ה' באמת, ואפילו למדריגות של צדיקים, שאין להם פניות כאלו, וכל עבודתם את ה' הוא רק כדי לדבקה בו יתברך - התשוקה התמידית הבוררת בתוכם והצמאון להיות דבוק בהוי' ית', הוא הסיבה היחידה המניעה אותם ללמוד תורה ולקיים מצות, והלוואי ונגיע לאפס קצהו במדריגתם... אפילו כלפס, מחדש לנו בעל התניא שגם במדריגות צדיקים הללו ישנו מדריגות שונות ובכל מדריגה יש מדריגה שהוא למעלה ממנו ועדיין לא הגיע לה"שפיץ" של עבודת ה' האמיתי.

וההסבר בזה הוא כי גם מי שכל כולו דבוק בה' והיינו לא רק שבפועל עושה כפי שכתוב בשולחן ערוך אלא גם רצונותיו ותאוותיו מסורים לה', הרי בפועל הרצון שלו הוא צמאון נפשו; שנפשו מרגישה צורך עזה וחזקה לדבקה בו יתברך. ועשיית המצוות הוא בגדר מים קרים על נפש עייפה, שהם מגיעים ע"י עשיית המצוות ולימוד התורה. וכנ"ל זה מדריגה נעלית מאוד והלוואי נגיע לאפס קצהו.

אבל למעלה מכל אלו יש מדרגה הנקרא חסיד. החסיד הוא מי שנמצא במקום כל כך גבוה צרופה טהור וזך, שאין שום דבר משפיע עליו לעבוד את ה' חוץ מזה גופא;

ארגון לימוד התניא נוסד במטרה לחזק ולעזור בחורים ואברכים ללמוד את הספר הק' לקוטי אמרים תניא.

כדי שהלימוד יהי' בסדר ומסודר ובע"ה יביא תועלת מרובה בעבודת ה', סודר לוח יומי על מנת ללמוד בקביעות דבר יום ביומו וכן שאלות לחזרה על הלימודים ובע"ה מידי חודש בחדשו נערכים מבחנים ומתן שכרם בצדו.

ב"ה מאות בחורים ואברכים כבר למדו ונבחנו במסגרת הארגון, ובחודש מרחשון תש"פ לפ"ק הבא עלינו לטובה, מתחילים בעזה"ש"ת מחזור לימוד חדש ובע"ה תינתן הזדמנות ואפשרות להצטרף (פרטים יתפרסמו לאחר חג הסוכות הבעל"ט).

הגליון הנוכחי של 'בלבבך לעשותו' כולל פנינים והוראות בעבודת ה' שניתן ללמוד מתוך פרק י' בספר התניא קדישא.

וזאת למודעי:

מכל פרק ופרק מפרקי ספר התניא קדישא ניתן ללמוד נושאים וענינים רבים, ובכל פרק ופרק יש אוצרות על גבי אוצרות של הוראות והדרכות בעבודת ה', וכמובן אין כוונתנו להביא כאן את נקודות כל הפרק או תוכן כל הפרק אלא לדלות מתוכו אי אלו פרטים ולהציגם בגליון.

ואנו תפלה שבמהרה יקויים מה שכותב בעל התניא בסוף ההקדמה לספר - "ומחיה חיים יזכנו ויחיינו לימים אשר לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' כי כלם ידעו אותי וגו' כי מלאה הארץ דעה את ה' וגו' אמן כן יהי רצון".

ארגון לימוד התניא

תחת רשותיה, וכן הרשע הרע אסתלק למהוי רישא ואינו פועל הטוב, אלא במקרה מעט מזעיר מפני היותו נכנע תחת הרע.
[אור החמה פרשת משפטים, מהרש"ק ר' אברהם אזולאי, זקנו של המיד"א]

צדיק אמת

שלח לך אנשים. פירש רש"י שלח לך לדעתך, הנה כתיב סור מרע ועשה טוב, והענין הוא מה שנוסעים אל הצדיק כי הצדיק הוא כלו טוב ואין בלבו רע מאומה, והאדם אשר רע בלבו בבאו אל הצדיק ובהתקרבות אל הקדושה, בטל הרע אשר בו אל טוב הצדיק ונעשה גם הוא טוב, אך זה רק כשנוסעים אל הצדיק שהוא חף מפשע, והרע חלף הלך לו ממנו כמ"ש דוד המלך ע"ה, ולבי חלל בקרבי, ואך טוב בקרבו, אבל כשבאים אצל אחד אשר עדין הרע טמון בחובו, לא די שאין עושה להם טובה מאומה עוד הוא לרעתם, כי בהתחבר הרע אשר להם לרעתו, מצא מין את מינו וחוזר וניעור, ואם כן מה יעשה האדם אשר נוסעים אליו אנשים והוא יודע היטב את לבו כי עדין הצור הצור בקרבו, והרע תחת כנפיו יחסה, תקנתו אשר יתקן להתקשר באמת אל צדיק הדור האמתי אשר לבו חלל בקרבו, והתקשרות באמת אל הצדיק ובהתחברו אליו, הרע שבו בטל אצל טוב אדוניו הצדיק האמתי, ועל ידי זה בנסוע אליו אנשים עוד יוכל להטיב להם טובה מה.

[אורות ישראל, רח"ו]

ואין הרע נהפך לטוב ממש נקרא צדיק שאינו גמור וצדיק ורע לו דהיינו שיש בו עדיין מעט מזער רע בחלל השמאלי אלא שכפוף ובטל לטוב מחמת מיעוטו... צדיק גמור שנהפך הרע שלו לטוב ולכן נקרא צדיק טוב לו...

[מנחם פנק'י]

צדיק וטוב לו, צדיק גמור.

ואמאי איקרי צדיק וגו' כלומר בשלמא אי מפרשין טוב ורע, דהיינו טובה בעולם ורע בעולם, ניחא, שהוא צדיק ויש לו רע, וכן הוא רשע ויש לו טוב. אלא לדידך, דפרשת טוב יצה"ט, רע יצה"ר, א"כ כיון שרע לו אמאי איקרי צדיק, וכיון דטוב לו אמאי איקרי רשע.

ופי' ואמר כי הצדיק ורע לו הכוונה שאינו צדיק הגומר הנאחז באצילות שאין לו רע כלל אלא הוא למטה בסוד עץ הדעת טוב ורע, דהיינו טוב דא מטטורין, ורע דא סמא"ל, ופעמים גובר הטוב על הרע, ופעמים גובר הרע על הטוב. אמנם יש רשע ורע לו ואין לו חלק בטוב כלל, וזה אבוד. אמנם צדיק ורע לו, אוהו בטוב, ומשם הוא צדיק, ואוחז ברע, ומשם הוא רע לו, וכן הרשע אוהו ברע ומשם נק' רשע, ואוחז בטוב ומשם טוב לו.

אמנם ההפרש בין שני הכחות הוא צדיק מגביר הטוב על הרע ומכניע היצה"ר תחת הטוב בכל האפשר לו, וז"ש בגין דטוב שליט עליה וההוא רע

שו"ת בעבודת ה'

וגם אנשים כערכינו הרחוקים מאוד ממדרגת הצדיק, והרי ידע איניש בנפשי' עד כמה הוא מואס בתענוגי עולם הזה... הנה ככל שהאדם יתבונן יותר בגדלות ה' המביאות לימשך יותר להקב"ה, (ועי' להתענג מהתקשרותו בה'), כך יפחת אצלו ה'געשמאק' וה'ברען' לתענוגי העולם הזה.

מהו צדיק?

רגילים אנו לקרוא לכל מי שעובד ה' בכל כוחותיו וירא שמים בתכלית, ובכללות לכל "דערהויבענער איד" בשם "צדיק". ואמנם, יהודי העובד את ה' יומם ולילה הוא בודאי בעל מדרגה, ולכך צריכה להיות שאיפתו, אבל התואר "צדיק" יש לו הגדרה מיוחדת ואינו תואר מובן מאליה לכל מי שעוסק בעבודת ה'.

וזהו שמבאר רבינו ש"צדיק" באמת (ב"שם העצם" ולא ב"שם המושאל"), הוא שאינו מרגיש שום משיכה לרע. לא רק שאין לו מעשים, דיבורים או אפילו מחשבות רעות, אלא אין לו אפילו נתינת מקום לכל מידה או הרגש שאינם מיוחדים עם השם יתברך, כיון שכבר הרג את יצרו הרע.

ואדרבה, מרוב אהבתו את השי"ת, לא רק שאינו שייך כלל לרע, אלא הוא שונא את הרע ומואס בו, שכן קליפה וסיטרא אחרא הם השונאים של מי שהוא אוהב אהבת נפש, היינו הקב"ה!

ונמצא כי "צדיק" אמיתי אינו רק מי שעובד את השם בהתלהבות, וגם לא מי שאינו נכשל אף פעם בעבירות ח"ו אלא אדם שכל היום, כל כולו מלא באהבת ה', ואהבתו לה' בוערת בקרבו כל כך שמלכתחילה אין לו שום נסיון של תאוות, אפילו תאוות היתר, שכן אין אצלו שום נתינת מקום לשום דבר חוץ מדביקותו בה'. [והנסיגות אצלו הם באופן אחר ואכ"מ].

(וכפי שנלמד לקמן שאכן אין כל אדם זוכה להיות צדיק, כי לזה צריך נשמה מיוחדת, ולנו נדרש רק להיות זהיר בקיום המצוות ולהסיח דעת מכל תאוה שמתעוררת בלבנו).

האם יתכן שאדם יאהב את השי"ת ויבד בבד יהי' לו גם 'געשמאק' בעניני העולם הזה?

ובמילים פשוטות: האם אפשר לאהוב ה' וגם לאהוב מאכלים גשמיים כמו טשולנט וקוגל?

בהשקפה ראשונה - למה לא? אך ידוע המובא בחובת הלבבות "דכשם שאי אפשר שישכנו האש והמים בכלי אחד, כך לא תשכון ביחד בלב אהבת ה' ואהבת עולם הזה". ומשמע שבאותו הזמן לא ישכנו יחד. אמנם רבינו קובע בפרק י' יסוד גדול המבאר ענין זה בעומק יותר: "וכפי ערך גודל האהבה לה", כך ערך גודל השנאה לסטרא אחרא והמיאוס ברע בתכלית כי המיאוס הוא הפך האהבה ממש כמו השנאה".

במילים קצרות אלו נותן רבינו בידינו את הדרך לבחון ולדעת האם אנחנו אכן אוהבים את ה'. וזה הכלל - אם אתה אוהב משהו באמת ויש לו מנגד, בדרך ממילא תשנא גם אתה את המנגד.

למשל, כאשר יש לאדם שונא ח"ו, גם הבנים של האדם ישנאו את השונא של אביהם. ולכאורה, מדוע? הרי השונא של אביהם לא עשה כלום נגדם? אלא ששנאה זו היא פועל-יוצא מאהבת הבנים לאביהם האהוב עליהם, כי אהבה פירושה התחברות לאהוב והרגשה שמה שמנגדו הנך מרגיש מנוגד גם אליך. ונמצא שכל מי שיש לו רגש גלוי של אהבת השי"ת בליבו ומרגיש התחברות אליו ית', הרי בדרך ממילא הוא מואס בתענוגי העולם.

ומדוע תענוגי עולם הזה מנגדים להשי"ת?

כי, כפי שביאר רבינו בפרק ו', כל דבר שיש בו רגש של מציאות שאינו קשור איתו יתברך הרי הוא קליפה וסיטרא אחרא, והרי התאוה והתענוג שבאכילת המאכלים וכדומה, אין נרגש בהם שום קשר לעבודת ה', אלא רק תענוג של גוף האדם.

(ויש להדגיש: אין הכוונה שהאוכל מצד עצמה מנגד לה' שהרי אדרבה יש על האדם מצוה לאכול כדי שיהיה בריא ויוכל לעבוד את ה', אלא התענוג שהאדם מתענג באוכל הוא מגיע מקליפה כפי שנתבאר לעיל בפרקים ר' וז').

ויבוא לכ"ק רבינו הגדול וישפוך את לבבו ברוב כבי ובצער פנימי. באמרו אם יסרו השי"ת וח"ו גזר עליו עניות, מצדיק עליו את הדין, אבל איך אפשר הדבר אשר, ח"ו, ישאר בע"ח ולא ישלם או שלא יקיים מוצא שפתיו אשר הבטיח לקרוביו ובני משפחתו וגם נשואי בנותיו בכלל. הלא הבטיח להם בהיותו עשיר, אשר עפ"י תוה"ק ה' לו רשות להבטיח. ואם עתה לא יקיים הבטחתו הוי חילול השם. ויבכה במרירות עצומה על העונש הגדול, ר"ל, אשר מענישים אותו מן השמים בחטא של חילול השם, ויעורר רחמים ותחנונים לפני כ"ק רבינו הגדול, כי יעורר עליו רחמים רבים ממקור הרחמים והחסדים האמיתים, כי ישלם החובות שלו ויקיים הבטחתו, ואח"כ מקבל עליו כל הנגזר, ח"ו, עליו בעניות, ויסיים דבריו, "רבי! איך דארף אפצאלין אלע מיינע חובות, איך דארף אפגעבן אלע קרובים און בני המשפחה דאס וואס איך האב זיי מבטיח געווען, און איך דארף אויסגעבן די צוויי טעכטער ווי איך האב מבטיח געווען".

כ"ק רבינו הגדול ה' נשען על אצילי ידיו הק' בדביקות עצומה ושמע תחנוניו ובכיותיו. כעבור זמן נכון הרים כ"ק רבינו הגדול ראשו הקדוש, ואמר בדביקות עצומה: "דו זאגסט אלץ וואס דו דארפסט, אויף וואס מע דארף דין זאגסטו גאר נישט..." (אתה אומר רק מה שאתה צריך, ועל מה צריכים אותך אין אתה אומר...).

כשמוע החסיד דברי כ"ק רבינו הגדול נכנסו הדברים בעומק פנימית נקודת לבבו ויפול מלא קומתו ויתעלה, וירא ר' זלמן המשרת העומד בפתח ויקרא לשנים מהחסידים שעמדו בחדר השני (גן עדן התחתון, בלשון החסידים) ויוציאוהו וישפכו עליו מים ויעשו כמה סגולות עד שהעירו אותו מהתעלפותו.

כשהתעורר לא דיבר עם איש מאומה, והתחיל להתעסק בעבודה בתורה ובתפלה בחיות חדש ובמסירה ונתינה כזו ששכח על הכל, ואם היות שלא דיבר עם שום איש ובכל יום ה' יושב בתענית ועוסק בתורה ועבודה שבלב, ה' בשמחה גדולה וכל עבודתו היתה בחיות רב ובעליצות נפש...

ביום השני בשבוע ההוא קרא כ"ק רבינו הגדול את החסיד, ויברכהו בהצלחה ויציאוהו לנסוע לביתו לעסוק במסחרו, וכעבור איזה זמן נתעשר וישלם את החובות ויקיים את הבטחותיו, ויעש חתונת בנותיו, ויתן הרבה צדקה יותר מבתחילה.

[אג"ק כ"ק אדמו"ר מהרי"ט ס"ג תתא]

שאלו אותו אחרי כמה שנים "מה מצאת שם אצל אדמו"ר הזקן בלימוד החסידות, איזה תשובות קבלת שם שלא קבלת קודם, מה כל כך משך אותך?" ר' אליעזר ענה: "התשובה לא השתנת, רק השאלה השתנתה". והסביר: "קודם, ישבתי ולמדתי תורה יומם ולילה והייתי שואל את עצמי: ר' לייזר: אתה כזה צדיק, כזה תלמיד חכם, עסוק בתורה ומצוות כל הזמן, איך הקב"ה יצליח לברוא גן עדן מספיק גדול בשבילך? והייתי עונה לעצמי שהקב"ה הוא אין סוף ובטח יצליח גם בזה..."

"עכשיו כשאני לומר פנימיות התורה ומודע לכל הכוחות הפנימיים שבי, לנפש הבהמית ולנפש האלוקית, אני שואל את עצמי שאלה אחרת: ר' לייזר! אתה כל כך מונח בעצמך, לימוד התורה שלך הוא לא לשם שמיים אלא בשביל כבוד והגדלת הישות, בתפילה אתה כל הזמן חושב על עצמך, איך הקב"ה בכלל סובל אותך?"

"והתשובה נשארה אותה תשובה: הקב"ה הוא אין סוף בטח יש לו מקום גם לסבול אותי..."

[ר' מענדל]

הלוואי בינוני

הרב החסיד רבי הלל מפאריטש, שה' תחילה מחסידיו של רבי מרדכי מצ'רנוביל ורק אחר כך נעשה מקושרו של בעל התניא, אמר פעם כך:

"לשעבר היינו אני וחברי בכל ערב שבת קודש מתעטפים בטלית, פורשים מן העולם ועוסקים כל השבת בתפילה ובלימודים, לומדים קבלה, וכסבור הייתי שאני צדיק גמור. אבל כשהגיע ספר ה'תניא' לידי נתברר לי, שעדיין לא הגעתי אפילו למעלה בינוני, אותה שעה אמרתי על עצמי: פשיטא שאני צדיק; ולוואי אהיה בינוני לפחות..."

[כולס נאממה, ס"ג ע' 154]

*

על מה צריכים אותך?

אחד מגדולי החסידים של כ"ק רבינו הזקן שה' גביר גדול ובעל צדקה מופלג ועובד הוי', משכיל בדא"ח ולומדן מפורסם ובעת מן העתים, ר"ל, אבד את כל הונו הרב ונשאר בעל חוב גדול ל"ע, וגם בעת ההיא הגיע מועד נשואיהם של אחדים מקרוביו מבני משפחתו, שהבטיח להם לתת צרכיהם בנדוניא והוצאת החתונה. וגם מועד נשואי שנים מבנותיו אשר נשדכו כבר.

בפרק י בתניא מבאר רבינו שהצדיק גמור היינו מי שעובד את ה' לצורך גבוה ואינו חושב אודות עצמו

לפנינו כמה פנינים יקרים בהם בא ענין זה לירי ביטוי.

למה מכר המאור עינים העור לם הבא שלו?

מעשה בהרה"ק ר' מנחם נחום מטשערנאביל, בהגיעו לעיר שלא היה בה מקוה טהרה. כאשר שאל ר' נחום לפשר הדבר, נאמר לו כי הסכום הנדרש לבנית המקוה הוא כמה מאות רובל - הוצאה גדולה שאין ביכולת התושבים לממנה.

כפי שהתברר לר' נחום, את הסכום הזה ניתן יהיה בכלל להשיג, רק אם אחד מעשירי העיר יסכים למכור חלק גדול מרכושו, מה עשה? עלה ר' נחום על הבימה והכריז, שהוא מעונין למכור את חלקו בגן עדן תמורת סכום כסף מסוים. נענה העשיר להצעה, לקח ר' נחום את הכסף ומסרו עבור בנית מקוה הטהרה.

"כל עבודתו לצורך גבוה" - מספור זה רואים אנו, כיצד הצדיק מוסר את נפשו לקיום המצוות, ומקיימם רק מפני שהם רצון הבורא. הקב"ה רוצה שבכל מקום יהיה מקוה, הרי שלמטרה זו מוכן הצדיק לותר על הכל, ואפילו למכור את הגן עדן שלו.

[משכיל לאיתן על הפניא]

מה יתרון יהיה להשי"ת?

הגיד אדמו"ר הקדוש הרבי ר' בונים מפרשיסחא וצללה"ה שבאם היה רוצה אברהם אבינו ע"ה להחליף איתו לא היה רוצה, באמרו "איננו עושה שום עסק אלא לצורך גבוה, ובזה החילוף מה יתרון יהיה להשי"ת, שסוף סוף לא יהיה להשי"ת אלא אברהם אחד ובונים אחד", ודפח"ח.

[שם משמאל (סוכוטשו) פרשת קרח תרע"ז]

הגדלות של הקב"ה...

אליעזר היה תלמיד חכם שישב ולמד תורה יומם ולילה. יום אחד פגש בחסיד של אדמו"ר הזקן ולמד איתו חסידות. הוא כל כך התפעל מתורת החסידות, שהחליט שלכך הוא רוצה להקדיש את חייו. "איפא לומדים את זה?" שאל. החסיד ענה לו שאפשר להגיע לחצר של אדמו"ר הזקן ושם לשבת וללמוד. ר' אליעזר אכן נסע לשם והתמסר ללימוד החסידות והליכה בדרכיה, הוא היה מוכן לוותר על הכל לשם כך.

גדולי הצדיקים וספר התניא קדישא

החכמה בינה ודעת ובעקבותיהם נלך מישרים בלי תחתית, ובלי עון מכשול
ופגע, יראו ישרים וישמחו. וכל עולה יקפוץ פי', מי חכם ישמור ספריהם
ויתבונן תורת ה'"

[פולדות ספר התניא]

בקיאות בתניא בכל גליצי'

הרה"ק רבי יהודא'לע הורביץ מדזיקוב-ירושלים זצ"ל אמר: בגליצי' הי'
נדיר מאד למצוא איש חסיד שלא הי' בקי בספר תניא.

תניא בעל-פה

הוא הי' אומר, שבהיותו בן י"ג הי' בקי בספר תניא על פה. ובילדותו, כבר
שית הי' רגיל על לשונו הפרקים ד' וה' שמדובר בהם ענין מעלת התורה.

[מפי הגה"ס רבי אליעזר דוד פרידמן שליט"א]

נתמלא כל העולם אורה

"ומעת צאת הספר הזה לאורה במדינת רוסיא נתמלא כל העולם אורה
להבין חכמה ודעת חכמה ומוסר משל ומליצה דברי חכמים וחדושים. אך
אידי דיקרא יד הכל ממשמשין בו ונמכרו למדינת ליטא ורוסיא ביוקר גדול
ולמדינתינו מדינת קיר"ה הן לא הובא אף א' בעיר כו' ורבים וכן שלמים כלתה
נפשם לשתות בצמא דברי קדשו לאמרו מי ישקנו מים מבור בית לחם לחמה
של תורה..."

[הגאון מוהר"ר משה נבי הירש מייזליס זצ"ל, אב"ד דק"ק זאלקווי, בהסכמתו לספר
התניא דפוס זאלקווי שנת תקנ"ט]

ומהם תצא תורת החכמה בינה ודעת

בהקדמת ספרו "זכרון חיים" מבאר הרה"ק רבי חיים מוואלבראם זי"ע
[תלמידו של הרה"ק החוזה מלובלין]. ענין יחודו ואחדותו יתברך, וכאשר
בא לפרש את הפסוק "אני ה' לא שנית" ולהסביר את הפירוש ב"אתה הוא
קודם שנברא העולם וכו'", מבאר זאת על פי עומק דרכו של בעל התניא בשער
היחוד והאמונה בספר התניא קדישא וכותב:

"שפירוש זה מוסכם בפי כל ... ובפרט כי נענין בכתבי קודש הרב הקדוש
מלאדי ותלמידיו הקדושים. באורם נחזה אור בהיר בשחקים, ומהם תצא תורת

<<< המשך מהעמוד הראשון

מה לי תפילה שלי ומה לי הצלת נפשות? זה רק יכולים לעשות אם נמצאים
שמה למעלה למעלה; מקום אשר בני עליה הנקראים חסידים נמצאים.

למרות שמדריגה נעלית הזאת של החסיד, נראית רחוקה מאוד מאתנו,
בכל זאת ע"י הלימוד בענינים אלו זה יכול להשפיע עלינו בשני כיוונים,
ואפילו שלא נמצאים אנו שמה ומי יודע מתי כן נזכה לזה.

אופן הראשון הוא, שמדריגת החסיד משמש אצלינו כאספקלריא, כנר
לעינינו לברר כל הזמן כמה קרוב כבר באנו למטרה הסופית של האדם.
בכל מצוה שאנחנו עושים, כמה אחוז ממנה נקייה היא וכמה איננה נקייה
רק אנו גם בשעת מעשה חושבים על עצמינו, ועל הרגשת עצמו. כמה
באמת נוגע לנו לימוד התורה שלנו, וכמה נוגע לנו לימוד התורה של כל

עם ישראל? (אצל הקב"ה כולם שווים בחיוב לימוד התורה) וכאשר נדע
שיש מושג של 'עבודה לצורך גבוה' אז אפילו אם לעולם לא נגיע לשם סוף
כל סוף נדע הכיוון של הדרך הנכונה, ואל מה לשאוף.

אופן השני הוא, שכשלומדמים ושומעים אודות מדריגת 'חסיד' ובאזוהו
מקום גבוה הוא נמצא, זה נכנס לתוכינו ומשפיע עלינו שינוי בפועל. משהו
בפנים זו. ולמשל, כשרוצים לייחד שעה או שתיים, לחזור על לימודינו,
ולהשלים מה שפססנו, ובדיוק אז בא תחת ידינו ההזדמנות, לעשות
איזהו מצוה; האם זה לעזור למישהו אחר, לעזור בבית, ללמוד עם בנינו
הקטנים, או חבר הצריך עזרה בלימודיו, או בכבוד אב וכדו' אז במקום
לחשוב מה הנני רוצה, מה שוה לי, נחשוב מה נדרש ממני, מה הקב"ה
מצפה שאני יעשה, נוכל ונשנה את התוכנית האישית לילך ולקיים את
המצוה, הגם שזה באמת עולה על חשבוננו.

התודה והברכה למשתתפים בהוצאת הגליון

לעילוי נשמת
ר' יצחק אייזיק
ב"ר נפתלי צבי ע"ה
נלב"ע ט"ז אייר תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האשה החשובה
מרת בתיה דבורה
בת הרה"ח אבא ע"ה
נלב"ע ח"י כסלו תשס"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' שמואל ברוך
ע"ה
ב"ר מרדכי הכהן הי"ו
נלב"ע ו' תשרי תשע"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכות החתן
הר"ר משולם קאהל הי"ו
לרגל נישואיו עב"ג שת"י
בשעט"מ
יהי רצון שיהיה
קשר של קיימא בין
עדי עד וכל טוב

845-582-1705

להערות והקדשות ניתן
להתקשר למספר
845-582-1705-1-8

לתועלת הרבים הננו לפרסם מספר
HOTLINE שבו יש אפשרות לפתוח
שאלות לנושאים קשים חסורי הבנה
לפני בעלי הסברה מיוחדים, שרבים
העידו על תועלת העצומה שראו בקבלת
תמונה ברורה ובהירה בלימוד התניא!

כל הדבר
הקשה יביאון...